

мъкне цъло-цъленичко стъкло отъ прозорецъ.

— Браво, Тошко, браво! — поехъ азъ стъклото съ треперящи ръце. — Това сж сто лева на цъло. Е, дума нѣма вече, ти стана богаташъ. Вземи сега и ножчето, и хлѣба!

Тошко грабна ножчето, огледа го съ укорени отъ радостъ очи и го пѣхна въ джеба си. А отъ хлѣба зарапа така лакомо, каточе не бѣше ялъ отъ три дни. Начеколиха го децата и заскимтѣха като гладни кутрета. Чакъ сега ми се дояде и на мене, но... столевката бѣше въ ржцетѣ ми и, като златна пара, освѣтяваше очитѣ ми. Чудѣхъ се кжде да я дѣна — касата бѣше малка за нея. Приведохъ се да я оставя до сливата, но изведнажъ тя цъкна, и въ ржцетѣ ми остана само едно кжсче. Крѣвъ бликна отъ показалеца ми. Пустнахъ и това кжсче и се заплакахъ. Другарчетата ми грабнаха отъ басмитѣ и ме превързаха.

Слънцето бързаше да се скрие задъ баира. Така и мама бързаше да си дойде. Прѣснахме се по домоветѣ си, като пилета по курницитѣ си. Свѣтъ ми се виеше отъ гладъ, но въ торбата ми нѣмаше и коричка хлѣбъ. Като коте се метнахъ на полицата, ала пакъ напразд-

но. Свихъ се отдве и зачакахъ мама да повърне отъ работата нѣкое спечено коматче. Прасето квичеше въ кочината, каточе го дерѣха живо. Кокошкитѣ крѣкаха на зло време. Дойдохъ си нашитѣ, и злото време започна.

— Какво ти е на прѣста, бе сине? — подхвана татко. — Да не си се порѣзалъ?

— Порѣзахъ се.

— Съ какво се порѣза? Я дай да видя. Да не си пипаль лозарското ножче?

— Не съмъ... — сведохъ виновно глава.

— Какъ така да не си? — рече той, като видѣ прѣста ми. — Кжде е ножчето? Кажу кжде е? Да не си го загубилъ?

— Азъ, татко, азъ... го продадохъ...

— Какъ така ще го продадешъ? Кой ти е позволилъ?... а?

— Азъ, татко, го продадохъ за сто лева... на Тошка.

Дума не продумахъ повече. Задавиха ме сълзи. Татко ме погледа, па врътна глава и ме поведе за ржка. Но тъкмо прекрачихме прага, ето ги насреща — Тошко и баща му.

— Ха сега ни разправе, какъ е станала работата, — изправиха ни лице срещу лице — Ножчето, ето го, ами стъклото, стъклото кжде е?